

Já jsem vzkříšení a život

(Kázání na pohřbu Garnetta Peaka)

1. Tessalonicenským 4:13-18

¹ Nechci pak, bratři, abyste nevěděli o těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti ostatní, kteří nemají naději.

Věříme-li totiž, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, právě tak věrme, že i ty, kdo zesnuli v Ježíši, Bůh přivede s ním.

Říkáme vám totiž Pánovým slovem toto: My, kdo zůstaneme živí až do Pánova příchodu, rozhodně nepředejdeme ty, kdo zesnuli.

Vždyť až zazní zvolání, hlas archanděla a Boží polnice, sestoupí sám Pán z nebe a mrtví v Kristu vstanou jako první.

Potom my, kdo zůstaneme živí, budeme spolu s nimi v oblacích uchvázeni do vzduchu vstříc Pánu; a tak budeme navždycky s Pánem.

Proto se navzájem potěšujte těmito slovy.

Job 14:1-14

² Četl jsem z první k Tessalonicenským 4. kapitoly. A teď budu číst z knihy Jobovy ze 14. kapitoly.

Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.

Jako květ vychází a podřát bývá, a utíká jako stín, a netrvá.

Avšak i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou.

Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého posel? Ani jeden.

Poněvadž vyměření jsou dnové jeho, počet měsíců jeho u tebe a cíles jemu položil, kterýchž by nepokračoval:

Odvrať se od něho, ať oddechne sobě, a zatím, aby přečkal jako nájemník den svůj.

O stromu zajisté jest naděje, by i podřat byl, že se zase zotaví, a výstřelek jeho nevyhyne.

By se pak i sstaral v zemi kořen jeho, a v prachu již jako umřel peň jeho:

Avšak jakž počije vláhy, zase se pučí, a zahustí jako keř.

Ale člověk umírá, mdlobou přemožen jsa, a když vypustí duši člověk, kam se poděl?

Jakož ucházejí vody z jezera, a řeka opadá a vysychá:

Tak člověk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává. Nebývajíť vzbuzení lidé, aniž se probuzují ze sna svého.

Ó, kdybys mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hněv tvůj, ulože mi cíl, abys se rozpomenul na mne.

Když umře člověk, zdaliž zase ožive? Po všecy tedy dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde proměna při mně.

Zavoláš, a já se ohlásím tobě, díla rukou svých budeš žádostiv,

ačkoli nyní kroky mé počítáš, aniž shovíváš hříchům mým,

ale zapečetěné maje jako v pytlíku přestoupení mé, ještě přikládáš k nepravosti mé.

Jistě že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého,

jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského samo od sebe roste: tak i ty naději člověka v nic obracíš.

Přemáháš jej ustavičně, tak aby odjítí musil; proměňuješ tvář jeho, a propouštíš jej.

***Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli
v potupě, nic o ně nepečuje.***

***Toliko tělo jeho, dokudž živ jest, bolesti okouší,
a duše jeho v něm kvílí.***

Přečetli jsme 14. kapitolu knihy Jobovy.

³ Dnes odpoledne zde máme do činění s něčím, co nikdy a nikde neradí vítáme. Bez ohledu na to, jak dobře jsme na tuto událost připraveni, ona je vždy nežádoucím hostem, i když přichází do každého domu. Nezná slitování. A jsem si jist, že kdybych byl smrtí, nemyslím si, že bych ochotně přišel do takového domu, do kterého smrt přišla teď, totiž k tomuto mladému křesťanovi, jehož tělo tady před námi leží a kterého známe jako našeho bratra Garnetta.

⁴ Dnes jsme se shromáždili, abychom naposledy uctili památku tohoto mladého šlechtetného křesťana. To je to poslední, co pro něj můžeme tady na zemi udělat, i když on nás již neslyší. Ale uvažujeme o těch, kteří to ještě mají před sebou. Jednoho dne se s tím budeme muset vypořádat. Budeme před to postaveni. Mladí nebo staří, dříve nebo později, přijde to ke každému z nás.

Nejde tedy o to, co bych řekl o Garnettovi, nakolik jsem ho znal. To stejně náš úsudek nezmění. Jeho život, jeho svědectví mezi námi mluví hlasitěji než cokoliv, co bych mohl říci.

⁵ Osobně jsem se s ním seznámil prostřednictvím jeho maminky. Jednou večer, když v mé modlitebně skončilo shromáždění, přišla ke mně; měla syna, který umíral na dětskou obrnu. Myslím, že se už vzdali veškeré naděje, že by mohl ještě zůstat naživu. No, mnoho z těch pozvání... my je dostáváme. Je to prostě taková běžná záležitost. Ale když jsem se šel podívat na toho mladého člověka, on byl zrovna v umělé plíci. Bylo u něj něco zvláštního. Když jsem se na něj poprvé ve svém životě podíval, zamiloval jsem si ho. A miluji ho až do dnešního dne, když se teď na něj dívám, a to ve mně zůstane navždy.

⁶ Byl to šlechtetný mladý chlapec. A on jako kdyby měl ve svém životě něco, co znamenalo víc, než jenom být obyčejným chlapcem, mladistvým, a tím věkem zrovna procházel. On měl jasné porozumění určitých věcí.

⁷ Modlil jsem se za něj, aby nezemřel. A nakonec ho mohli vytáhnout z té umělé plíce a mohl se vrátit domů a položili ho do takového speciálního houpacího lůžka, které usnadňovalo jeho

dýchání.

Přišel jsem Garnetta navštívit, a hle, v jak milého křesťana se rozvinul jeho život. Stal se z něho chlapec, na něhož by byl hrdý každý rodič.

Koneckonců, to je naše pouť tady na zemi. Ona probíhá kvůli tomu, abychom se připravili k odchodu. A Garnett se určitě připravil, bez stínu jakékoliv pochybnosti — tento šlechetný mladý muž, plný Ducha a života Kristova, který z něj vyzářoval a...

⁸ Já bydlím v Tucsonu v Arizoně. Před nějakým časem tento mladý chlapec onemocněl, byl opravdu těžce nemocen. A jeho víra byla vyjádřena tím, že telefonoval tak daleko a... Když jsem se nakonec dostal domů a modlil jsem se za toho chlapce po telefonu, tedy, milost Boží se k němu sklonila a on se z toho dostal. A občas, když s ním nebylo něco v pořádku, telefonoval. Modlívali jsme se spolu po telefonu. A myslím si, že nebeský Otec se od něho nikdy neodvrátil, ale vždy ho dostal z toho, co jej trápilo.

⁹ Minulý podzim jsem tady byl na návštěvě u svých přátel. Jednoho dne — byla to má poslední příležitost v tomto životě se vidět s Garnettem — vešli jsme neočekávaně do jeho milého malého domku. Byl tam spolu se svými příbuznými. A co jsme našli... To by mohlo být opravdovým příkladem pro každého křesťanského kazatele, aby toto mohl vidět. On seděl na té houpací posteli, ruce měl zavěšené v takové smyčce a když jsme vešli do toho domu, kde jsme byli vždy vítáni, zastihli jsme tam Garnetta. Před ním ležela Bible. A ta malá paní, která byla jeho ošetřovatelkou, seděla na skládací židli a společně studovali Bibli.

¹⁰ Podíval jsem se na něj a moje srdce málem roztálo. Řekl jsem mu... položil jsem mu otázku. Zeptal jsem se: „Garnette, snad... co kdyby se ti to nikdy nestalo?“ Řekl jsem: „Ty bys... Kdybych byl, řekněme, dnes večer sem zavolán a tam by byl nějaký mladý chlapec, který se jmenuje Garnett Peak, který právě zahynul na silnici ve svém autě; a ten chlapec byl opilý a jeho duše odešla na setkání s Bohem. Ne zvolil bys raději takový stav, ve kterém se nacházíš teď?“

Odpověděl: „Ať to raději zůstane takhle. Tak dlouho, dokud jen znám Ježíše tím způsobem, jakým Jež teď mohu znát,“ řekl, „to pro mě znamená víc než život — i kdybych tak musel zůstat v tomto stavu celý svůj život. Ale,“ řekl, „chtěl bych ti něco ukázat, bratře Branhame, jsem na tom mnohem líp.“

Mohl pohybovat rukama, a tak dále. A s velkým očekáváním vyhlížel

okamžik, kdy na tom bude tak dobře, že bude moci chodit.

Jsem již starým mužem. Viděl jsem toho za svého života hodně. Ale nemyslím si, že bych se někdy setkal s chlapcem, který by měl šlechetnějšího ducha, než měl Garnett. Vkládali jsme do něj velké naděje.

11 Před několika večery, jak mi bylo sděleno, chytil nějakou... onemocněl nějakou střevní chřipkou. A ta... Když si uvědomil, že odchází, telefonoval mi. Ale nevěděl, že jsem v té době byl v aréně v New Yorku. A když jsem se vrátil z arény, byl mi doručen telegram. Okamžitě jsem pospíchal k telefonu a volal. Ale milý bratr, který se o něj staral, řekl: „Bratře Branhame, Garnett už v šest hodin odešel na setkání s Ježíšem.“

Opustil nás. Uvědomujeme si to. Ale vážně se zajímám o to, jestli taková událost může být koncem tohoto příběhu. Všichni si uvědomujeme, že ten chlapec nás opustil, jeho život. Ale chceme se zamyslet nad tím, co bude dál. Je tady něco, co bychom k tomu mohli dodat? Je tady ještě naděje, že bychom se mohli uvidět? Je to naposledy, kdy se s Garnettem vidíme?

Job 14:14

12 Právě o tom bych teď k vám chtěl během několika následujících minut mluvit. Můžeme si být jisti, že se s ním znovu setkáme? Job si položil tuto otázku v té nejstarší knize Bible. On řekl: „Když člověk zemře, ožije znovu?“ Máme tady na to nějaký důkaz? Můžeme mít nějaký fyzický důkaz, že zmrtvýchvstání je skutečností? Ano, myslím si, že ano.

13 Pokud si všimneme, že sloužíme Stvořiteli, uvědomujeme si, že bychom tady nemohli existovat, kdyby nebylo něco, co nás učinilo. Nemohlo se stát, že jsme tady jen tak náhodně, stejně tak jako ty moje hodinky se všemi kameny a časovými údaji. Existuje nějaký mistrovský rozum, který za tím vším stojí, který tyto hodinky sestrojil. A když pomyslíme, že je to lidská bytost, která tyto hodinky sestrojila, je úplně nemožné, aby tyto hodinky vznikly jen tak náhodou. A o co víc je nemožné, že my jsme také vznikli náhodou.

14 Ale jako misionář, který cestuje kolem světa, mohl jsem se seznámit s... sedmkrát jsem cestoval kolem světa. A když přemýšlím o těch různých náboženstvích, které jsem měl možnost na tomto světě vidět a o každé jejich filozofii a o tom, o čem oni uvažují (a mnozí z nich věří v reinkarnaci, a tak dále). Ale křesťanské náboženství je

jediným náboženstvím, které hlásá pravdu, protože všechno stvoření hovoří ve prospěch křesťanství.

Job 14:7, 10, 12; 1. Korintským 11:32; Job 14:10-12

15 Job řekl: „Jestli zemře strom, má naději, že ještě bude žít. A jestli zemře květina, ona má také naději, že znovu ožije. Ale,“ řekl, „člověk ulehne, duch ho opustí a kde se ocitl?“ Job byl člověkem... byl věhlasným mužem. Byl velikým filozofem své doby a věřícím a byl velice moudrý. A satan si jej vyžádal, aby ho protřibil a vyzkoušel. A všichni křesťanští věřící jsou také zkušeni. Každý syn, který přichází k Bohu, musí být zkušěn a kárán.

A tak Job si uvědomoval, že Stvořitel stvořil celé své stvoření, pozoroval, že v tom stvoření existuje vzkříšení rostlinného života, a tak dále. Ale řekl: „Když ulehne člověk a vypustí ducha, přemožen mdlobou a kde se nachází?“ Co se s ním stalo?

A když uviděl ve vidění přicházet toho Spravedlivého, uvědomil si, že byl hříšníkem a že zde... Člověk ulehne a nepovstane, protože nemá zastánce. Uvědomil si, že květina neudělala nic zlého, ona sem byla přinesena z jistého důvodu a posloužila Božímu záměru, a proto, když tato květina umřela, mohla znovu povstat.

16 Ale člověk zhřešil. A nebyla pro něj nalezena žádná cesta návratu, aby mohl povstat v přítomnosti svého Stvořitele. A tak v tomto stavu mu bylo Bohem dovoleno spatřit příchod toho Spravedlivého; Muže, který by mohl položit své ruce na hříšného člověka a na svatého Boha a překlenout tuto cestu — Syna Božího.

Job 19:25-27

17 Potom, když Duch Boží spočinul na prorokovi, zvolal: „Já vím, že Vykupitel můj živ je a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by moji kůži i tělo červi zvrтали, však vždy v těle svém uzřím Boha. Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný.“

18 Celé křesťanství je založeno na vzkříšení. To je naše naděje. Tedy, rádi bychom se dozvěděli proč. Stvořitel ustanovil určitý řád a i kdybychom neměli Bibli, stejně bychom věděli, že křesťanství je správné.

19 Tak tedy, vzkříšení to není záměna. Vzkříšení je přivedení té stejné věci, která byla vložena do země. Kdyby mi spadla Bible tady z tohoto stojanu na zem a já bych vzal nějakou jinou Bibli místo ní, pak by to byla záměna. Ale vzkříšení znamená přivést tu stejnou Bibli zpět, tu, která mi spadla. A to je význam slova vzkříšení — povstat.

²⁰ A Bůh, ten velký Stvořitel, který se vyjádřil skrze celé své stvoření... A my jsme části Jeho stvoření. Právě tak jako tyto květiny, jako tyto stromy, jako celá příroda. Jsme části Jeho stvoření.

²¹ Tedy, Bůh je Bohem rozmanitosti. Nemá všechny věci stejné. Jemu nepatří jenom všechna pohoří. Má také pouště, roviny, nivy. A má žluté květiny a bílé a modré a růžové a všechny možné barvy. Má velké lidi a malé lidi, tmavovlasé a s hnědými vlasy a zrzavými vlasy. On je Bohem rozmanitosti, protože to všechno slouží k Jeho záměrům. On to všechno má, aby to sloužilo Jeho záměru. A pro každou z těchto věcí, která slouží Jeho záměrům správným způsobem, je zde vzkříšení.

Tedy, není to jednoduché zvážit a pochopit to najednou. Ale zamysleme se nad tím, protože s tím máme dnes odpoledne co do činění.

²² Tedy, zde jsou květiny. Ony jsou vyjádřením toho, proč byly položeny tady na zemi — aby dnes odpoledne v této smuteční síni přinášely útěchu, kde byl položen ke spánku tento mladý milý bratr. A můžeme si všimnout jak tyto květiny...

Kolossenským 3:24, 25

²³ Jako vy ženy tady v Kentucky... Já jsem také odsud. A sleduji, jak pěstujete květiny kolem vašich domů. A v létě kvetou a jsou tak nádherné, že rozjasňují naše domovy a pak, když možná přichází podzimní roční období, jsou náhle zasaženy mrazem. To znamená smrt. Tedy, pokud jsou... Okvětní lístky opadávají, bez ohledu na to, jestli ty květiny jsou mladé, ať už jsou jakékoliv — když jsou zasaženy mrazem, zasáhne je to všechny. To je smrt. Ona nebere ohled na osobu, na schopnosti, na věk. Ona jednoduše udeří, a to, na co udeří, to si bere. A potom si všimneme, že z této květiny opadávají okvětní lístky a vypadávají z ní malá černá semínka.

A teď vám to může připadat jako nezralost, ale právě takovým způsobem můžete najít Boha, v těchto jednoduchých věcech; ne v těch komplikovaných. Bůh to udělal tak jednoduché, než bychom to jenom mohli uvidět.

²⁴ Nuže, Bůh pořádá pro tuto květinu smuteční průvod. Může vám to připadat zvláště. Ale toto malé semínko je uloženo do země. A pak přichází déšť, jako slzy, které stékají z oblohy a kapou na to malé semínko, dokud ho nepohrbí. A pak nastane studená zima. Okvětní plátky zmizely, stonek zmizel, cibulka se nachází hluboko v zemi, kořeny uschly, zestárly. To semínko... když přijde mráz, ono zamrzne...

zmrazí to semínko, a to semínko pukne. Vyteče z něho dužina. A pak přichází únor a březen. A není ani stopy po okvětním plátku, po stonku, žádné semínko, žádná dužina, prostě nic.

Je s touto květinou konec? V žádném případě. Někde tam uvnitř toho semínka se nachází zárodek života... Můžete prostě do ruky nabrat hrst zeminy, vzít to do laboratoře a dovolit vědcům, aby to se vším všudy prozkoumali, ale nejsou schopni tam najít žádný zárodek života. Bůh ho skryl.

²⁵ Ale jakmile se zeměkoule ve sluneční soustavě nakloní, jakmile se ocitne v poloze, kde slunce začíná znovu na tuto zemi svítit, ten život se už nedá ukryt. Když na svém dvorku položíte dlažbu na trávu, kde se ukáže nejvíc trávy...? Kde vyroste největší tráva příští léto? Právě na okraji chodníku. Proč? Je to život, který byl ukryt pod tím betonem. A když přichází jaro, i kdyby na ní ležel kámen, není ji schopen ukryt. Život si proklesl cestu kolem něj. A právě kvůli tomu máme nejhustší trávu na okraji chodníku.

²⁶ Život nelze ukryt. On se musí dostat nahoru, protože Bůh postavil slunce, s-l-u-n-c-e nad životem rostlin, aby ovládalo rostlinný život. Tudiž, jestli On mohl postavit s-l-u-n-c-e nad tím životem rostlin, v tom případě postavil svého S-y-n-a nad tím věčným životem. A tak jestli zde existuje vzkříšení pro tuto květinu, protože sloužila Božímu účelu, o co více se postaral o tuto stejnou cestu pro člověka? Je tady pro člověka cesta. On také musí povstat.

2. Korintským 6:18

²⁷ Když nastává doba, aby S-y-n Boží... Ne s-l-u-n-c-e. Ono zplodí ten rostlinný život, protože ono ho ovládá. Nelze ho ukryt. On se musí dostat nahoru. Ale je tady také S-y-n Boží, který ovládá lidský život, věčný život. A pokud my sloužíme Božímu záměru jako synové a dcery Boží, pak když nastane vhodná chvíle pro příchod S-y-n-a Božího, nelze už tento život skrývat. Celá příroda to obhajuje.

²⁸ My jsme tady v Kentucky, v podzimním ročním období, kde tyto nádherné stromy už tento rok rozvinuly své listy a pak než udeřil jakýkoliv mráz nebo něco jiného... Všimli jste si na vašich dvorcích a kolem, jak všechno to listí začíná začátkem srpna opadávat? Proč? Co způsobuje, že ty listy opadávají? Je to proto, že tyto listy opouští život. A kam odchází? Vrací se zpátky do kořenů těchto stromů. Jaká je to inteligence, která způsobuje, že život opouští tento list a vrací se zpět do země? Protože kdyby tam zůstal, způsobil by smrt toho stromu. A tak on se vrací do kořenů toho stromu, aby se skryl, dokud neskončí

zima. A příští jaro přivede ten život zpět a přinese další listy.

²⁹ Tedy, musí tady být nějaká inteligence, která za tím stojí. Strom nemá žádnou svoji inteligenci. Je to jen rostlinný život. Ale nějaká velká inteligence říká tomuto stromu před příchodem mrazu, tomu životu, který se v tom stromě nachází: „Vrať se do kořenů stromu a ukryj se!“ A pak, když se slunce začíná vracet zpět... Jak může ten list poznat, že se slunce vzdaluje a přichází zima? Je to inteligence, která mu to říká. Je to Bůh.

³⁰ Ó, jaký je to symbol! Co zde můžeme vidět? Jsou tady věci, které můžeme na této květině pozorovat: život, smrt, pohřeb, vzkříšení. A Bůh také... On způsobuje, že tyto květiny vadnou, že jejich listy hnědnou. Jakmile tyto květiny zemřou, udělá si kytici na hrudi země; červené, zelené a jiné barvy, zrovna tak jak to tady máme dnes odpoledne.

³¹ Bůh není složitý. Někdy se Ho lidé snaží udělat složitým. Ale Bůh je známý jednoduchostí. My Ho někdy přehlízíme, když se Ho snažíme najít. Ale On je tak jednoduchý. On se takovým udělal. A to Ho právě dělá takovým velkým.

³² Tedy, všimněte si, ten život, který se nacházel v tom stromě a který posloužil svému záměru, sestoupil do hrobu, aby tam přetrval do jara. Tedy, nějaká inteligence jej musí vrátit zpět, aby se vrátil s jablky nebo s čímkoliv, co na tomto stromě roste; s listy, a tak dále. On se znovu vrací.

Job 14:13; Job 19:25, 26

³³ Job tady řekl: „Ó, kdybys mi vyměřil čas a skryl mne v hrobě, dokud nepomine hněv.“ Sledujete, o čem to Písmo mluví? My jsme skryti v hrobě, dokud nepomine hněv a pak se vracíme zpět. „Já vím, že můj Vykupitel živ je, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ač by kůži mou a tělo červi zvrtili, však vždy v těle svém užrím Boha.“

³⁴ On viděl, že vzkříšení se jednoho dne uskuteční skrze člověka a že otázka hříchu bude vyřešena, když ten spravedlivý Syn Boží přijde zemřít za hříšníky. V té době nebyl na zemi takový člověk, který by byl schopen překlenout cestu mezi svatým Bohem a hříšným člověkem a ani potom už takový nebyl. Ale Job tady, mnoho tisíc let před Jeho příchodem, spatřil Jeho smrt, pohřeb a vzkříšení; a Jeho ospravedlnění, které přišlo následkem zmrtvýchvstání, a tu absolutní záruku vzkříšení věřícího. Jaká je to útěcha vědět, že tyto věci jsou pravdivé. To není

žádný výplod fantazie.

³⁵ Podívejte se sem. Pohledte na slunce. Slunce ráno vychází. Je jako malé novorozeně. Bůh je posílá. Ono poslouží Božímu záměru. V devět ráno jde do školy. Pak dorůstá. A ve dvanáct se stává úplně dospělé. Po dvanácté se blíží k padesátce. Polovina je za ním a začíná se pomalu schylovat k obzoru — stává se starší a slabší. Až do této chvíle nabírá na síle, pak začíná slábnout; přesně tak je to s námi. Začínáme silní, dokud... Když dojdeme do plné zralosti, jsme nejsilnější. A v tomto věku jsme v těch nejlepších letech. Pak začínáme slábnout a celou dobu to jde s námi z kopce.

³⁶ Až nakonec po nějakém čase zapadá na západním horizontu — v nádherných barvách. Posloužilo Božímu záměru. Teď umírá. Země se ochlazuje, ochlazuje se s příchodem noci. Dobře, znamená to, že je se sluncem konec? Je to naposled, co ho vidíme? Ne. Příští ráno znovu vstává ve vzkříšení. Bůh nám každý den dává svědectví, že existuje život, smrt, pohřeb a vzkříšení.

Všechno, na co se podíváte, mluví o tomtěž: o životě, smrti, pohřbu a vzkříšení. To znamená, pokud to posloužilo svému účelu.

Tedy, nastává čas, kdy ta květina, která mohla být květinou, už nikdy víc neožije. Je určitý bod, o kterém bych si přál... A kdyby Garnett mohl dnes odpoledne se mnou mluvit, on by si asi přál, abych to řekl, protože on se teď nachází v Boží přítomnosti. Jestliže toto semeno...

³⁷ Mnozí z vás posluchačů, dnes odpoledne, jste farmáři nebo bydlíte v okolí, kde máte výhled na farmy a pozorujete přírodu. Pokud je semeno zaseto, nezáleží na tom, jak hezky vypadá; pokud to semeno nebylo oplodněno, neožije. Padne do země a tam shnije a je s ním konec. Neexistuje žádný způsob, aby... Není v něm nic, co by ho mohlo vrátit zpět do života. Semeno se musí setkat s pylem, který ho opylil, jinak nemůže povstat.

Jan 3:3

³⁸ A tady je to, co nám dává záruku vzkříšení. Je to v souladu s tím, co řekl Ježíš: „Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království.“ My jsme tady postaveni kvůli tomu, abychom se rozhodli.

³⁹ A teď ta překrásná květinka — na té kráse semínka totiž nezáleží, jak hezké a kulaté... Například jako semeno zkřížené kukuřice. Můžeme zasít hybridní kukuřici, ale nedocílíme nic. Je to sice hezké semeno, ale bez života. Jeho život je zvrhlý. A každý

vzhledem k Bohu zvrácený druh života nemůže ožít. Musíme se znovuzrodit. Ale tak jistě jako je to semeno oplodněno, ono je... pak může povstat. Nic ho nemůže zadržet před tím, aby znovu nepovstalo. Zkrátka musí, protože je oplodněno a obsahuje v sobě svůj rostlinný život.

⁴⁰ Tedy, věřící má v sobě život Kristův, který povstal jako prvotina našeho ospravedlnění a podal důkaz, že existuje zmrtvýchvstání lidského života, lidského těla, abychom znovu žili, protože jsme byli oplodněni — jinými slovy, byli jsme znovuzrozeni z Ducha svatého. A všechno, co můžeme pozorovat v přírodě...

Stojím tady a mám tu na kousku papíru hezkou řádku poznámek, o kterých bych se chtěl ve své řeči zmínit. Ale to by už mělo stačit, abychom mohli poznat, že nemůžeme něco očekávat, aniž bychom nespatriili důkaz smrti, pohřbu a vzkříšení. Kamkoliv půjdeme, na cokoli se budeme dívat, nemůžeme to přehlédnout: smrt, pohřeb, vzkříšení.

⁴¹ A pak znovu zjišťujeme, že zmrtvýchvstání přichází pouze tehdy, když něco sloužilo Božímu záměru. Pokud to však Božímu záměru nesloužilo, nezáleží na tom, jak pěkně to vypadá, jak je to na pohled hezké a o co lépe může vypadat než jiné semeno, které je oplodněno, to však nikdy nepovstane. Ono tím žije a tím je to vyřešeno. Ale jestli to je oplodněno, musí to znovu povstat.

Tak je to, moji přátelé, my tady dnes odpoledne jsme svědky, co smrt udělala s naším bratrem.

To musí být oplodněno. My můžeme sice patřit k církvi. Můžeme být dobrými lidmi. Můžeme se těšit dobré pověsti mezi sousedy, můžeme být dobrým otcem, matkou, synem, dcerou. Ale dokud nebudeme oplodněni Duchem Božím, nikdy nevstaneme ve vzkříšení. Jsme vyřazeni.

⁴² To k nám mluví o těchto věcech. Příroda den co den volá. Slunce vychází a zapadá, měsíc a hvězdy vycházejí, stále jedno a totéž. V přírodě se stále všechno otáčí kolem jedné věci: smrti, pohřbu, vzkříšení; smrt, pohřeb, vzkříšení. Každý den našeho života nám něco dosvědčuje: smrt, pohřeb, vzkříšení. A kolikrát nám to projde nad hlavou. Ale nemělo by tomu tak být. Kvůli tomu to nebylo tak uspořádáno, aby svět byl uveden do takového řádu. Je to kvůli věčnému životu, abychom to poznali. A když se díváme na ta semínka, pokud nejsou oplodněna a neposlouží Božímu záměru, nemůžou

povstat. Stejně tak my nepovstaneme. I kdybychom byli dobrými lidmi, i kdybychom byli členy nějaké církve, i kdybychom byli šlechtnými sousedy, znamenitými lidmi, vzdělanými, chytrými.

43 Věda může říci, co bylo. Ale věda nám nemůže dát život. Život patří výhradně Bohu a On je ten jediný, který má život ve svých rukou. A tak se musíme dostat do takové situace, kde bychom byli oplodněni Slovem Božím, jinak nikdy nepovstaneme. Náš život je úplně vyřízený, když na této zemi skončí. On je úplně vyřízený, pokud nejsme oplodněni Slovem Božím, skrze život Boží.

Žalm 23:4

44 Tedy, tato studená tělesná schránka, která tady leží... Nikdo z nás nemůže popřít, že on nebyl částí této veliké ekonomie Božího stvoření. On je částí Božího stvoření. Je člověkem, lidskou bytostí, kterou Bůh stvořil. Leží tady ve spánku. Ale jde o to, že jestli sloužil ve svém životě Božímu záměru, pak zde musí být pro Garnetta vzkříšení. A neexistuje možnost, aby ho to minulo. To není konec Garnetta. Každého z nás čeká projít touto cestou života. Vyšli jsme odněkud z temnoty a přišli jsme tou stejnou cestou. A jeden každý z nás takovým nebo jiným způsobem budeme procházet údolím stínu smrti. Ale věc, pro kterou jsme tady byli postaveni je, abychom byli světlem světa.

Matouš 6:24

45 Ježíš řekl: „Nemůžete sloužit Bohu a mamonu.“ Mamon, to je tento svět. Nemůžete současně sloužit Bohu a tomuto světu. Musíme si zvolit. Můžeme být oplodněni Bohem skrze Ducha svatého a mít věčný život. Pokud ne, když zemřeme, tady to je, pak nemáme jiné východisko než se postavit před soudem kvůli tomu, proč jsme na to nepřistoupili, a to bude provázet trest, který je za odmítnutí této věci.

Ale jsem rád, že, nakolik vím a nakolik je to v dosahu mého porozumění na základě Božího slova a svědectví Ducha svatého, tento chlapec splnil tyto podmínky. On se narodil z Ducha Božího a stal se proměněným člověkem. Nad tímto ubohým chlapcem byl Duch Boží. Byl věrným křesťanem, sloužil Božímu cíli.

46 Bylo to možná jen krátkou dobu, ale Bůh někdy vychovává člověka celé roky, aby mu pak posloužil několik dnů. Janu Křtiteli bylo třicet let, které o samotě strávil na poušti, aby se pak postavil ve službě na dobu šesti měsíců. Ježíši Kristu bylo třicet let, aby pak posloužil tři roky ve službě, a byl ukřižován. Bůh cvičí lidi, aby je pak představil. Oni poslouží Jeho záměru. Čas je po straně člověka, věčnost

po straně Boha.

47 Věřím, že Bůh přivedl tohoto ubohého chlapce tady na tuto zem z určitého důvodu. A pokud si všimnete, právě v době jeho nemoci a úzkosti byl touto věcí zasažen z určitého důvodu. Bůh mohl způsobit, že ten chlapec bude zdravý a v pořádku. Ale co On vlastně udělal? Místo toho, aby vzal jeho život, On mu dovolil se z toho dostat, protože neměl zemřít. Dětská obrna stejně nezpůsobila jeho smrt. On nezemřel následkem dětské obrny. Ani jiná nemoc nezpůsobila jeho smrt, když jsme se za něj modlili. On a já a ostatní křesťané tady v okolí Campbellsville se za něj modlili. To nezpůsobilo... to nebylo tím způsobeno. Vidíte, to byl čas Garnettova odchodu. On musel... On jednoduše sloužil svému záměru. Přišel ke Kristu a byl oplodněn.

48 A co kdybychom my zemřeli před tímto časem? Dětská obrna ho jednoduše popohnala k Bohu. On by se stal zcela určitě tabákovým akcionářem, což měl v úmyslu. Toto ale neměl být vůbec jeho životní cíl. My o tom víme. On se měl zkrátka stát křesťanem.

49 Tedy, tabákový akcionář... Někdo by snad mohl říci, za sedmdesát pět let počínaje dneškem, pokud bude tento svět ještě existovat: „Garnett... on byl velikým akcionářem.“ To by bylo asi všechno, co by mohl říct kazatel na jeho pohřbu. „Byl velikým akcionářem.“ Ale co my můžeme říci dnes? Že je křesťanem. Jako akcionář bez toho zárodku života by zůstal v paměti jen u této generace a byl by postrádán pouze několika lidmi. Ale teď je mezi nesmrtelnými. A on se musí ukázat při vzkříšení. Neexistuje žádná síla, která by ho před tím zadržela. On musí přijít, protože on sloužil svému účelu.

50 On byl oplodněn Duchem Božím k věčnému životu, který spočinul v tomto chlapci do té míry, že kdyby řekl: „Kdybych věděl...“ Naposledy, když jsem s ním mluvil, řekl: „Kdybych věděl, že bych mohl být uzdraven a být silný jako ti ostatní chlapci a pobíhat sem a tam po ulici, jezdit po ulici ve svém sportáku, pít a nevědět o tom, co teď vím,“ řekl, „nezaměnil bych to ani za deset tisíc takových životů.“

Mladý osmnáctiletý chlapec, mužně vypadající mladý člověk se obvykle stává terčem pro ďábla. Ale Bůh ho musel uvrhnout do takového stavu, aby docílil, že bude sloužit Jeho záměru. Podívejte se na jeho trpělivost, na jeho svědectví, které měl mezi sousedy. Podívejte, kým byl, jak jeho krátký život mluvil k mnohým z vás; a nebýt toho, jeho život by v soudný den vydával svědectví rovnou proti vám. On byl příkladem toho, co Bůh od něj očekával. Sloužil Božímu

záměru.

Tedy, jestliže sloužil Božímu záměru a byl oplodněn, a celá příroda musí být také oplodněna se zaslíbením, že znovu povstane, jak bychom tedy mohli zpochybňovat vzkříšení, a to, že se znovu setkáme s Garnettem? To by byl naprostý nesmysl, tvrdit, že on nemůže povstat.

Jestliže Garnett nepovstane, pak ani slunce, které zapadlo, nemůže znovu vyjít. Jestliže Garnett nepovstane, pak květina, která zemřela, nikdy znovu nepovstane. Jestliže splnila Boží požadavky. Jestliže sloužila Božímu záměru; ona sloužila Božímu záměru a byla oplodněna životem, a tak znovu povstane.

Dobře, bylo by to hrozné a nehorázné říct, že není vzkříšení. Když se díváme správným způsobem před sebe a vidíme záměr vzkříšení a čím musíme být, abychom to vzkříšení obdrželi, Garnett bude znovu žít. On žije i teď, ale žije v jiném světě. A je to tak jisté jako ta květina, která znovu povstává. On povstane, je to tak jisté jako v případě měsíce, slunce a hvězd, které znovu povstávají. On povstane.

⁵¹ Ale podívejte, ony povstanou jenom do dalšího smrtelného života, aby mohly vydat svědectví dalšímu věku. Když on povstane, to bude na konci věku. Tam už nebude žádné svědectví. On má věčný život, zatímco ony mají pokračující. To musí být oplodněno tím nehynoucím životem, aby to mohlo znovu povstat k tomu nehynoucímu životu. On je oplodněn tím věčným životem a když to povstane, pak už zde není smrt. On žije navěky.

⁵² Kázal jsem za svého života na tisících pohřbech po celém světě. A přál bych si, abych mohl na těchto mnoha pohřbech, na kterých jsem kázal... přál bych si, abych mohl říci ta slova, která mohu říct o Garnettovi a o té naději, kterou pokládám v Garnettovi, s vědomím, že Bůh ho vzkřísí, protože on splnil každý požadavek, nakolik je mi známo, který Bůh vyžaduje. A jeho život odhalil květinu Ducha svatého v jeho nitru, totiž, že Bůh v něm přebýval. Ten chlapec byl proměněným chlapcem. O tom není vůbec pochyb. Jeho život o tom vydal svědectví. On byl proměněný.

Tedy, kdybychom řekli, že není vzkříšení a že to je Garnettův konec a že když ho dnes odpoledne na tomto místě přikryjeme, pak ho více nespátříme, kdo se potom za něj přimluví? Kdyby někdo řekl: „Ó, já o tom nevím. Já nevím. Ještě nikdy jsem neviděl, že by se něco takového stalo.“ Jistě. Ještě nenastal konec času. Ale když to říkáš,

budete především muset...

1. Těsalonickým 4:15-17

53 Slovo Boží vydává pro Garnetta svědectví. Slovo Boží říká: „My, kdo zůstaneme živí až do Pánova příchodu, rozhodně nepředejdeme ty, kdo zesnuli. Vždyť až zazní Boží trouba a mrtví v Kristu vstanou jako první, potom my, kteří zůstaneme živí, budeme vychvázeni spolu s nimi na setkání s Pánem na povětrí.“

„Kdo věří ve mne i kdyby umřel, bude živ.“ To jsou Písma. „Já jsem vzkříšení a život,“ říká Bůh. Vidíte?

Museli byste vypovídat proti Božím slovu. Zatímco Slovo Boží vypovídá ve prospěch tohoto chlapce. A co je důležitější než vlastní Boží slovo? A On je svým vlastním Slovem. Slovo je Bohem. A samotný Bůh dosvědčuje, že Garnett znovu povstane. Celé stvoření... Museli bychom říci, že slunce nevyjde. „Ne, Bůh se spletl. Slunce... my slunce nevidíme.“ Vidíte, to by přece bylo pošetilé.

54 Slunce říká, že on povstane. Květina říká, že on znovu povstane. Slovo říká, že on znovu povstane. Všechno v přírodě, celé stvoření říká, že on znovu povstane. Otáčející se země říká, že on znovu povstane. Vše, na co se díváte, dokonce Slovo Boží a vaše vlastní... Duch svatý v mém nitru a v nitru dalších přítomných křesťanských věřících pulsuje vírou, která říká, že on znovu povstane. A vy se povyšujete nad svou víru. Povyšujete se nad Slovo Boží. Povyšujete se nad stvoření. Povyšujete se nade vše, vidíte, a říkáte, že on nepovstane.

To není Garnettův konec. To je konec jeho pozemského životního účelu tady na zemi, ale on znovu povstane. Vidíte, všechny tyto věci... On znovu povstane. A tak kde jsme my... proč bychom se měli znepokojovat?

55 Samozřejmě neradi vidíme toho mladého chlapce, jak tady leží i když je teprve v rozkvětu svého života. Ale víte, když Bůh... Když utrhnete květinu z vaší květinové zahrádky, ne vždy utrhnete tu odrostlou. Někdy potřebujete i poupě. Poupě má v kytici svůj účel. Možná, že Bůh potřeboval poupě. A hle, co On tady utrl ve formě poupěte na svůj oltář ve slávě, se zárukou a se vším, co svědčí o tom, že on znovu povstane.

Naše víra říká, že on znovu povstane. Slovo říká, že on znovu povstane. Měsíc říká, že on znovu povstane. Hvězdy říkají, že on znovu povstane. Slunce, květiny, příroda, všechno říká, že on znovu povstane. Protože všichni, kteří Garnetta znali, o tom ví, že on byl křesťanem.

Nebylo možné vejít do jeho přítomnosti, aniž byste nepoznali, že u tohoto chlapce nastala změna. On byl za svého života oplodněn.

⁵⁶ Mou modlitbou je, aby ti, kteří zůstali tohoto odpoledne naživu, viděli příklad toho, co Bůh dělá, a připravili se. A pokud nejsme... Pokud nemáme tento zárodek věčného života a nejsme si jisti, že jdeme tou stejnou cestou, kterou šel on, dejme se oplodnit. Přijměme Krista do našich srdcí a budme znovuzrození, protože, bratře, sestro, každý z nás se musí před tuto věc postavit. Nezáleží na tom, kdo jsi, jaké je tvé zaměstnání, kolik máš let. Musíš se před tuto věc postavit. Musíš se před ní postavit. Nesnaž se pokoušet to udělat, aniž bys byl oplodněn Kristem, že máš věčný život. A pak smrt bude pohlcena ve vítězství.

Garnett znovu povstane. Celá příroda... Tedy, v sousedství tohoto chlapce všichni znali. Každý, kdo se s ním jednou setkal, věděl, že byl křesťanem. A teď Slovo Boží a celá příroda říká, že on znovu povstane. Jeho matka, otec, všichni jeho příbuzní, ať je to kdokoliv, vy, zdejší lidé, kteří se na něj díváte... A já jako kazatel evangelia, jeho bratr, nevidím ve Slově Božím nic nebo v celé přírodě...

⁵⁷ A rozhodl jsem se to říct proto, že je tady možná někdo, kdo nechodí příliš často do kostela a nerozumí tomu. A takto jsem uvažoval, že to každému pomůže tyto věci pochopit. Je to taková jednoduchá, prostá věc, kterou můžeme vidět v přírodě a sledovat, jak se to děje. Garnett splnil Boží podmínky. Sloužil Božímu záměru. On není mrtev, žije na věky věků. Očekává jen na určitý čas, až přijdeme i my.

Tedy, ti z vás, mezi kterými Garnett žil, jako otec, matka, bratr, sestry a kýmkoliv jste byli, příbuzní, vy jste ho znali. Vy jste ho milovali. Bylo nemožné se setkat s Garnettem, aniž by ho člověk nemiloval. Vy jste tady s ním byli. Nu, a co potom ten budoucí život? Připravme se, abychom se i my mohli s ním setkat při vzkříšení. Uvedme naše životy do takového stavu, abychom se s ním mohli setkat při vzkříšení.

Job 14:14, 15; 1. Tessalonicenským 16:17

⁵⁸ „Když zemře člověk,“ jak říká tento text, „zdali zase ožije? Všechny ustanovené dny mého života budu očekávat, až nastane má proměna. Já zavolám a On odpoví.“

„Boží trouba zazní a mrtví v Kristu vstanou jako první. Jestli zůstaneme v tom čase naživu, budeme vychváćeni na setkání s Pánem v povětrí. A tak navždy budeme s Pánem.“ Tohle je zkušební terén. Čas

zkoušek.

⁵⁹ Garnett splnil tyto požadavky, které Bůh vyžadoval. A dnes Garnett není mrtev. On zesnul s tím, kterého miloval víc než cokoli jiného na světě, miloval víc než... Tolik, kolik miloval své rodiče a miloval... Miloval každého, s kým se setkal. A přece ten, kterého miloval nejvíc, byl Ježíš Kristus. A on odešel, aby mohl být s Ním. Kéž i vy, kteří jste sdíleli jeho menší lásku, kéž bychom byli připraveni se s Ním setkat v tom velikém vzkříšení.

Skloňme na chvíli naše hlavy. S našimi skloněnými hlavami... Nesnažil jsem se říci o Garnettovi příliš mnoho. On je křesťanem. Jeho vlastní život to dosvědčuje. Ale chtěl jsem vám říci, milovaní, že on znovu povstane a chtěl jsem vám dokázat, že to není konec. Existuje záruka napsaná krví Syna Božího, že on znovu ožije. A proto připravme naše srdce, aby až budeme přivedeni na takové místo, jako je toto, v nějaké smuteční síni, kéž by si naši milovaní mohli zapamatovat, že i my musíme být připraveni k odchodu. A ať otec, matka, milovaní toho mladého chlapce, největší věci...

⁶⁰ Víte, sdílím vaši bolest. Já jednoduše... já jsem také přišel o své dítě. Malé děvčátko. Víím, jak krvácejí vaše srdce. Ale, vidíte, kdyby byl Garnett ztracen, byl by to pro vás skutečně hrozný čas. Ale jak slavná hodina to je, když si můžeme uvědomit, že váš chlapec byl s Kristem. A kdysi musel odejít. A na konci této cesty on vytrval ve své víře a dnes je u Boha. A těm z vás, kteří jste jeho bratřanci a příbuzní, pozastavte se nad tím, kým on byl. A teď, co kdyby odešel opačným směrem? My se nemáme o co starat. Garnett je s Ježíšem. A my se připravme, abychom mohli jít spolu s ním.

1. Mojžišova 1:3

⁶¹ Milosrdný Bože, veliký a věčný Jahve, který ses vznášel nad vodami a řekls: „Budiž světlo,“ který jsi povolal svým Slovem svět k existenci, Ty jsi tímtež Slovem zaslíbil, že i my znovu povstaneme. Nuže, chtěli bychom Ti, Otče, poděkovat tohoto odpoledne, nakolik jsem byl ve spojení s tímto bratrem za jeho života a nakolik jeho nehynoucí láska mezi ním a mnou...

Jak dlouho tady budu žít, doufám, že vždy budu vzpomínat na toho šlechetného malého vojáka, jak se houpe na té posteli v té umělé plíci a mezi jednotlivými nádechy velebí Pána Boha. On pro mne byl vzorem ve své trpělivosti, nikdy nenaříkal — ať se jen stane Boží vůle. Ty jsi ho mezi nás postavil a nyní ho od nás bereš. Pane Bože, ať jeden každý z nás, dnes odpoledne, kteří jsme ještě naživu... A já cítím, že Garnett

by si možná přál, abych řekl následující slova: jestliže nejsme připraveni, připravme se, a budme, jak jsem již uvedl, Otče, oplodnění skrze toho samého Ducha, kterého přijal on a ten život, který byl v Kristu.

Požehnej jeho drahou maminku a tatínka, jeho rodiče a jeho milované, ať je to kdokoliv. Ať tvoje svatá přítomnost zůstává s nimi, Otče.

⁶² Kéž by to byl ten čas, kdy oni budou uvažovat víc než předtím, pro jaký cíl žil tento mladý život. Bylo to příkladné svědectví pro zde sedící mladé lidi, kteří se s ním stýkali jako s mladým chlapcem, viděli, čím byl předtím a čím se stal potom. Kéž by se pro ně jeho život stal kázáním, Otče, aby se i oni mohli připravit na setkání se svým mladým přítelem tam po druhé straně, kde už nebude smrt ani žal. Nebude více zármutek. Vyslyš, Pane.

A my, kteří jsme v pokročilejším věku a kteří se díváme na toho mladého muže, jež byl teprve v rozkvětu života, a vidíme proměnu, jak přešel z toho smrtelného života a život, kterým žil... Vyslyš, Pane, abychom to mohli i my vidět dnes odpoledne skrze jednoduchost těchto příkladů použitých z přírody a pak postavených zpět do Slova Božího skrze zaslíbení.

1. Mojžíšova 1:2; Lukáš 8:11

⁶³ A Ty jsi řekl: „Slovo Boží je semeno a semeno musí zrodit podle svého druhu.“ A já prosím, abys požehnal a utěšil tyto lidi. Kéž by poznali, že tento malý chlapec byl tady postaven jako kázání. On kázal své kázání; ta kniha byla zavřena. A my se s ním znovu uvidíme. Vyslyš, Pane, abychom se mohli i my všichni postavit v Kristově kráse, tam kde máme věčný život. A až do toho času nás vždy uchovej soustředěné na Tvou vůli. Prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

